ସାହିବ ସିଂ ମେହେରା

ବନାମ

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ଜାନୁଆରୀ 22,1965

[ରଘୁବର ଦୟାଲ ଏବଂ ଜେ. ଆର. ମୁଦୋଲକର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତା, 1860 (*ଅଧିନିୟମ* 45/1860), *ଧାରା* 499 *ଏବଂ* 500 - *ଆଲିଗଡ଼ରେ* ସରକାରୀ *ଅଭିଯୋଜକଙ୍କ ମାନହାନିକର ବିବୃତିର ପ୍ରକାଶନ - ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଧାରା 198 ବି (ସି) ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁରି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି* - ଆଲିଗଡ଼ *ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀ ବ୍ୟାଖ୍ୟା 2, ଧାରା 499 ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ 'ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ସମୂହ' କି - ଏହି ମନ୍ତବ୍ୟ ଉପରେ ବିଚାର କରାଯାଏ ଯେ ଏହା* ଜନସାଧାରଣଙ୍କ *ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ* ପ୍ରକାଶିତ ।

ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ଯାହା ମୁଖ୍ୟତଃ ଆଲିଗଡ଼ରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଏକ ବିବୃତ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଏବଂ ସହାୟକ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକମାନେ ଲାଞ୍ଚ ନେଉଥିଲେ ।

ଆଲିଗଡ଼ର ସରକାରୀ ଓକିଲ ଏବଂ ୧୧ ଜଣ ସହକାରୀ ଓକିଲ ଆଲିଗଡ ଜିଲ୍ଲା ସହକାରୀ ସରକାରୀ ଓକିଲ ଏସ. ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପୁଲିସ ଓକିଲଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଆଚରଣକୁ ନେଇ ଅପବାଦମୂଳକ ମନ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଅଭିଯୋଗରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା ୫୦୦ ଅନୁଯାୟୀ ଦୌରା ଅଦାଲତରେ ଏକ ମାମଲା ରୁଜୁ କରିବା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡବିଧି ସଂହିତାର ୧୯୮ ବି (ସି) ର ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମତି ନେଇଥିଲେ ।

ଦୌରା ବିଚାରପତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ବିରୋଧରେ ତାଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା 198ବି (ସି) ଅନୁଯାୟୀ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ମଞ୍ଜୁରି ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଥିବା ମଞ୍ଜୁରି ନୁହେଁ କାରଣ ଏହା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ମଞ୍ଜୁରି ଥିଲା ଏବଂ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ କିମ୍ବା

ସହକାରୀ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ମାନହାନି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନୁହେଁ ; ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 500 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ, ମାନହାନି କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୋଷ୍ଠୀ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏହି ମନ୍ତବ୍ୟ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାଇଁ ମାନହାନିକର ବୋଲି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥିଲା; ଯେ ଅଭିଯୋଜନ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିନଥିଲେ ଯେ ବଦନାମ ଗୋଷ୍ଠୀର କୌଣସି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଥିଲା ଯାହା କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇପାରେ; ଏବଂ ଯେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ଥିଲା

ନିର୍ଣ୍ଣିତ (i) ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ମଞ୍ଜୁରି ବିଶେଷ କରି, ସହକାରୀ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ, ଆଲିଗଡ଼ ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଓକିଲ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମାନହାନି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାକୁ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇନଥିବା ଏକ ସାଧାରଣ ମଞ୍ଜୁରି ଭାବରେ ବିଚାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଦିଆଯାଇଥିବା ମଞ୍ଜୁରୀକୁ ରାଜ୍ୟର ସମଗ୍ର ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମାନହାନି ସମ୍ପର୍କରେ ମଞ୍ଜୁରୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ; ତେଣୁ ଏହି ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ବଳ ନଥିଲା ଯେ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ତାଙ୍କ ଅଭିଯୋଗକୁ ଏବଂ ଆଲିଗଡ଼ରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅନ୍ୟ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମାନହାନି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ରଖିବାକୁ ସକ୍ଷମ ନଥିଲେ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଯଦିଓ ବିବାଦିତ ଲେଖାଟିରେ ଆଲିଗଡ଼ର ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ ଉଲ୍ଲେଖ ନଥିଲା, ତଥାପି ପତ୍ରିକାଟି ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ସାପ୍ତାହିକ ଏବଂ ମାମଲାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଆଲିଗଡ଼ର ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆପତ୍ତିଜନକ ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ନିଆଯାଇପାରେ ।

(ii) ଧାରା 499ର ଦ୍ୱିତୀୟ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ ଜଣଙ୍କର ମାନହାନି ହୋଇପାରେ ଏବଂ 'ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ଏକ ସମୂହ' ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଏକ ସମୂହକୁ ଏହି ଅର୍ଥରେ ଚିହ୍ନଟ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିପାରିବେ ଯେ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୋଷ୍ଠୀକୁ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଅନ୍ୟ ସଦସ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ବଦନାମ କରାଯାଇଛି । ଆଲିଗଡ଼ର ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀ, ଏବଂ ଏପରିକି ୟୁ. ପି. ରାଜ୍ୟରେ ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀ ଏପରି ଏକ ଚିହ୍ନଟଯୋଗ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠୀ କିମ୍ବା 'ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ସମୂହ' ହେବ ।

ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାଇଁ ମାନହାନିଜନକ ଥିଲା । ଏହି ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ "ଜନସ୍ୱାର୍ଥ" ଥିଲା ବୋଲି ନିବନ୍ଧର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ସୂଚିତ କରିନଥିଲା । ଅଭିଯୋଗକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିବା ଏପରି ଏକ ପ୍ରକାଶନ ଉପରେ ସେହି ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇ ପାରି ନଥାନ୍ତା । ଏହି ବିବାଦୀୟ ମନ୍ତବ୍ୟ ପାଠକମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କିମ୍ବା ସନ୍ଦେହ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିପାରେ ଯେ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜନମାନେ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ପ୍ରତିକୂଳ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲେ ।ଅନ୍ୟଥା ପ୍ରମାଣିତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଅନୁମାନ ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଏକ ଭଲ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଅଛି ।

ତେଣୁ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ଠିକ୍ ଥିଲେ ଯେ ବିବାଦିତ ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ 3 ଏବଂ 9 ରୁ 499 ଆଇ.ପି.ସି. ଅନୁଯାୟୀ ସୁରକ୍ଷିତ ଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 47/1963 ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 998/1962 ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜାନୁଆରୀ 29,1963 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଏମ୍. କେ. ରାମମୂର୍ତ୍ତି, ଏସ୍. ସି. ଅଗ୍ରୱାଲ, ଆର୍. କେ. ଗର୍ଗ ଏବଂ ଡି. ପି.ସିଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଗିରିଶ ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ଓ. ପି. ରଣା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ରଘୁବର ଦୟାଲ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତିରେ ଏହି ଆବେଦନର ଆବେଦନକାରୀ ସାହିବ ସିଂହ ମେହରା, ସେପ୍ଟେମ୍ବର 12, 1960 ରେ ଅଲିଗଡ଼ର ତାଙ୍କ ପତ୍ରିକା 'କଲିୟୁଗ' ରେ "ଉଲଟା ଚୋର କୋତୱାଲ କୋ ଡ଼ାଣ୍ଟେ" ଶୀର୍ଷକରେ ଏକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଜଣେ ଚୋର ଜଣେ ପୋଲିସ ଅଧିକାରୀ କୋତୱାଲଙ୍କୁ ଭର୍ତ୍ସନା କରିଥିଲା, ଯଦିଓ ଠିକ୍ କଥାଟି ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ହେବ । ଏହି ନିବନ୍ଧରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିମାନ ରହିଥିଲା, ଯାହାର ଅନୁବାଦ ହେଲା:

"ବାଦୀ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଠାରୁ ବେଆଇନ ଲାଞ୍ଚ ଟଙ୍କା ସରକାରୀ ଓକିଲ ଏବଂ ସହାୟକ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜନଙ୍କ ପକେଟକୁ କିପରି ପ୍ରବେଶ କରେ ଏବଂ ଏହା କେତେ ପରିମାଣରେ ପହଞ୍ଚେ ଏବଂ କେଉଁ ବ୍ୟବହାରରେ ଲଗାଯାଏ, ସେ ବିଷୟରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିପରି ଏକ ଅସହାୟ ଦର୍ଶକ ଭାବରେ ଦୂରରେ ଠିଆ ହୁଏ ।

"ଅଲିଗଡ଼ର ସରକାରୀ ଓକିଲ ଏବଂ ଏଗାର ଜଣ ସହାୟକ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜନ ଆରକ୍ଷୀ ଅଧୀକ୍ଷକଙ୍କୁ ଜିଲ୍ଲା ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 500 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମତି ପାଇବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ସରକାରଙ୍କ ସହିତ ଉପଯୁକ୍ତ ଉପାୟରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ, ୟୁ.ପି. ସରକାରଙ୍କ ଗୃହ ସଚିବ 1 ମାର୍ଚ୍ଚ 1961 ରେ ୟୁ.ପି.ର ମହାନିରୀକ୍ଷକଙ୍କୁ ଲେଖିଥିଲେ:

> ଜିଲ୍ଲା ଆଲିଗଡ଼ର 'କଳିଯୁଗ' ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମ୍ପାଦକ ଏବଂ ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଫୌଜଦାରୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 198B (c) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଦୌରା ଅଦାଲତରେ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 500 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ଦାୟର କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ମଞ୍ଜୁରୀ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ମୋତେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 12, 1960 ରେ ଏହାର ସଂଖ୍ୟାରେ 'ଉଲଟା ଚୋର କୋଟୱାଲ କୋ ଡାଣ୍ଟେ' ଶୀର୍ଷକରେ ଏକ ଖବର ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଜିଲ୍ଲା ଆଲିଗଡ଼ର ସହାୟକ ସରକାରୀ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଆର.କେ. ଶର୍ମା ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପୋଲିସ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସାଧାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଚରଣ ସମ୍ପର୍କରେ ମାନହାନିମୂଳକ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ପରେ, ଆଲିଗଡ଼ର ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ସମନ କରିବା ଏବଂ ଆଇ. ପି. ସି. ଧାରା 500 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଅଲିଗଡ଼ର ଦୌରା ଅଦାଲତରେ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀ ଦୌରା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିବାଦୀୟ ନିବନ୍ଧର ପ୍ରକାଶନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର କୌଣସି ଖରାପ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା । ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ

କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ଏହି ଖବର ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ସରକାର ଏବଂ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଖରାପ ଜିନିଷ ଆଣିବା ପାଇଁ ସେ ଏହାକୁ ଅଧିକାଂଶ ସାଧାରଣ ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ।

ଦୌରା ବିଚାରପତି ତାଙ୍କୁ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 500 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ ଲେଖାରେ ଥିବା ଉପରୋକ୍ତ ବକ୍ତବ୍ୟ ମାନହାନିକାରକ ଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଧାରା 3 ଏବଂ 9 ରୁ ଧାରା 499 ଆଇ.ପି.ସି. ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ସୁରକ୍ଷା ଦିଆଯାଇନଥିଲା । ସେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଛଅ ମାସ ପାଇଁ ସରଳ କାରାଦଣ୍ଡ ଏବଂ 200 ଟଙ୍କା ଜରିମାନା ଦଣ୍ଡିତ କରିଥିଲେ । ଏହି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ବିରୋଧରେ ତାଙ୍କର ଆବେଦନକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରାଯିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ, ଆମେ ଗୋଟିଏକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇନଥିଲୁ । ଏହା ସିଦ୍ଧ ହୋଇନଥିଲା ଯେ ସରକାର ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତରେ ନିଆଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନରେ ମଧ୍ୟ ନିଆଯାଇନଥିଲା । ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନରେ ଯାହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ଯେ ବିଚାର ପାଇଁ ମାମଲାରେ ଉଠିଥିବା ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଯେ ଯେଉଁ ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ନା ଆବଶ୍ୟକ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଠାରୁ ବହୁତ ଭିନ୍ନ ଯେ ସରକାର ମଞ୍ଜୁରୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ କି ନାହିଁ କିମ୍ବା ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁରୀ ପ୍ରଦାନ ମାମଲାରେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିଲା କି ନାହିଁ ।

ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ହେଲା: (1) ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ମଞ୍ଜୁରୀ ଏକ ସାଧାରଣ ମଞ୍ଜୁରୀ ଥିଲା ଏବଂ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସରକାରୀ ଓକିଲ କିମ୍ବା ସହାୟକ ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କ ମାନହାନି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନୁହେଁ ଏବଂ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ମଞ୍ଜୁରୀ ଚିନ୍ତା କରାଯାଇ ନଥିଲା;(2) ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ ଯେ ଆପିଲକାରୀଙ୍କର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସରକାରୀ ଓକିଲ କିମ୍ବା ସହାୟକ ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇବାର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା; (3) ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୋଷ୍ଠୀର ମାନହାନିକାରକ ବୋଲି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥିଲା; (4) ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା ଯେ ମାନହାନି ହୋଇଥିବା ଗୋଷ୍ଠୀର

କୌଣସି ଖ୍ୟାତି ଥିଲା ଯାହା କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇ ପାରିବ ଏବଂ (୫) ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ହିତ ପାଇଁ ଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉଠାଯାଇଥିବା ବିବାଦର ସମାଧାନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଆମେ ଆଇନର ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା ଯାହା ଜଣେ ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କୁ ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ହୋଇଥିବା ଆଇ.ପି.ସି.ର ଧାରା 500 ଅଧୀନରେ ହୋଇଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ ଦାୟର କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିଥାଏ । ସି.ଆର୍.ପି.ସି. ର ଧାରା 198 ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ସହିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧ୍ୟାୟ XXI (ଯାହା I.P.C.ର ଧାରା 499 ଏବଂ 500 ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ) ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା କୌଣସି ଅପରାଧର ବିଚାର କରିବେ ନାହିଁ, କେବଳ ଏପରି ଅପରାଧ ଦ୍ୱାରା ପୀଡିତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ବ୍ୟତୀତ । ତଥାପି, ଧାରା 198 B ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଏବଂ ଏହା ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ ସଂହିତାରେ ଥିବା ଯେକୌଣସି ବିଷୟ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଯେତେବେଳେ କଥିତ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମାନହାନି ଅପରାଧ ବ୍ୟତୀତ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଅଧ୍ୟାୟ XXI ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା କୌଣସି ଅପରାଧ, ଏକ ରାଷ୍ଟ୍ରର ବ୍ୟାପାର ସହିତ ଜଡିତ କୌଣସି ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ, ତାଙ୍କର ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହରେ ତାଙ୍କର ଆଚରଣ ସମ୍ପର୍କରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଏ,ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଅଭିଯୋଗ ପରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ବିଚାର ପାଇଁ ସୁପର୍ଦ୍ଦ ନହୋଇ ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏପରି ଅପରାଧକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇପାରିବେ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଜଣେ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଆଇ. ପି. ସି.ର ଧାରା 500 ଅପରାଧ ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ସାର୍ବଜନୀନ ନିର୍ବାହ କରିବା ସମ୍ପାଦନରେ ଆଚରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କରିଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସିଧାସଳଖ ଦୌରା ଅଦାଲତରେ ଲିଖିତ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିପାରିବେ । ଧାରା 198 B ର ଉପ-ଧାରା (3) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ଯେ ଆଇ.ପି.ସି.ର ଧାରା 500 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ ଦାୟର କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମତି ବ୍ୟତୀତ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଉପ-ଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ମାମଲାରେ, ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଏବଂ ଗୃହ ସଚିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୋଲିସ ମହାନିରୀକ୍ଷକଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ମଞ୍ଜୁରୀ, ସେପ୍ଟେମ୍ବର 12, 1960 ତାରିଖର “କଳିଯୁଗ” ସଂଖ୍ୟାରେ 'ଉଲଟା ଚୋର କୋଟୱାଲ କୋ ଡାଣ୍ଟେ' ଶୀର୍ଷକରେ ଆପତ୍ତିକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଇ.ପି.ସି.ର ଧାରା 500 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ମଞ୍ଜୁରୀ ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଅଲିଗଡ଼ର ସହାୟକ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଆର.କେ. ଶର୍ମା ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସାଧାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଚରଣ ସମ୍ପର୍କରେ ମାନହାନିଜନକ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି । ତେଣୁ ଏହି ମଞ୍ଜୁରି ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ମାନହାନି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା (1) ଆର୍. କେ. ଶର୍ମା, ସହକାରୀ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ, ଆଲିଗଡ଼; ଏବଂ (2) ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ଅନ୍ୟ ପୋଲିସ୍ ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀ, ଯାହା ରାଜ୍ୟର ସମଗ୍ର ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀ ହେବେ । ତେଣୁ ମଞ୍ଜୁରି ଆକାରରେ କିଛି ଭୁଲ୍ ନଥିଲା ।

ସହକାରୀ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଆର୍. କେ. ଶର୍ମାଙ୍କ ମାନହାନିର ଏହି ମାମଲା ଆଗକୁ ବଢ଼ିନଥିଲା । ତଥାପି, ଆମେ ଏଠାରେ ଆର. କେ. ଶର୍ମାଙ୍କ ମାନହାନିର ଏହି ସନ୍ଦର୍ଭକୁ ସଂକ୍ଷେପରେ ସୂଚାଇ ପାରିବୁ । ଆବେଦନକାରୀ 1960 ମଇ ମାସରେ ଆର୍. କେ. ଶର୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ମାନହାନିଜନକ କିଛି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । 1960 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସରେ ଆର୍. କେ. ଶର୍ମା ଏ ବିଷୟରେ ଏକ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଯେଉଁ ମନ୍ତବ୍ୟ ଉପରେ ଆପତ୍ତି ଉଠାଯାଇଛି, ତା 'ପୂର୍ବରୁ ଉକ୍ତ ନିବନ୍ଧଟି ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ନିକଟରେ ଖବର ପହଞ୍ଚିଥିଲା ଯେ ଆର. କେ. ଶର୍ମା ବିଚାରାଳୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ପରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ ସମ୍ପାଦକ ଏହି ଖବରକୁ ସ୍ୱାଗତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଲାଞ୍ଚ ଟଙ୍କା କିପରି ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚୁଛି, ଏହାର କିପରି ଉପଯୋଗ ହେଉଛି ଏବଂ ନ୍ୟାୟ କିପରି ଦୂରରୁ ଏହି ସବୁକୁ ଦୂରରୁ ଦେଖେ ତଥାପି, ସରକାରୀ ଓକିଲ ତାଙ୍କ ଅଭିଯୋଗରେ ଏହାକୁ ଆଲିଗଡ଼ରେ ୟୁପି ସରକାରଙ୍କ ଆର.କେ. ଶର୍ମା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପୋଲିସ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମାନହାନି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ରଖିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ମଞ୍ଜୁରୀକୁ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟର ସମଗ୍ର ପବ୍ଲିକ୍ ପ୍ରସିକ୍ୟୁଟିଂ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମାନହାନି ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁରୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଲେଖାରେ ଏପରି କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ ବିବୃତ୍ତି ନାହିଁ ଯାହା କେବଳ ଆଲିଗଡ଼ର କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୋଷାରୋପକୁ ସୀମିତ ରଖିପାରିବ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ 'କଳିଯୁଗ' ଏକ ସ୍ଥାନୀୟ ସାପ୍ତାହିକ ହେବା ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଆଲିଗଡ଼ର ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଯେ ଆର. କେ. ଶର୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଧାରାରେ ଏହି ସମସ୍ତ ବିଷୟକୁ କୋର୍ଟରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ପତ୍ରିକାର ପୂର୍ବ ସଂଖ୍ୟାରେ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ପ୍ରକାଶିତ କିଛି ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖିବେ । ତେଣୁ ଏହି ମଞ୍ଜୁରିରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ରହିଛି ବୋଲି ଆମେ ବିଚାର କରୁନାହୁଁ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଆଇ.ପି.ସି.ର ଧାରା 500 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ ମାନହାନି ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଅଲିଗଡ କିମ୍ବା ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟର ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀ ଜଣେ 'ବ୍ୟକ୍ତି' ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯାହାଙ୍କର ମାନହାନି କରାଯାଇପାରିବ । ଆଇ. ପି. ସି.ର ଧାରା 499 'ମାନହାନି' କୁ ପରିଭାଷିତ କରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ସହିତ ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ ଯିଏ କ୍ଷତି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବିଷୟରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ କରେ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶ କରେ, କିମ୍ବା ଜାଣିଛି କିମ୍ବା ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କାରଣ ଅଛି ଯେ ଏପରି ଅଭିଯୋଗ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇବ, ସେପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ, ଏହି ଧାରାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ମାମଲା ବ୍ୟତୀତ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବଦନାମ କରିବ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ବ୍ୟାଖ୍ୟା ୨ ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କୌଣସି କମ୍ପାନୀ କିମ୍ବା ଏକ ସଂଘ କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସଂଗ୍ରହ ସମ୍ପର୍କରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିବା ମାନହାନି ହୋଇପାରେ । ତେଣୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ମାନହାନି ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଏହିପରି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଏକ ସମୂହ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ତା'ପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି ଏହି ପ୍ରଶ୍ନରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଯେ ଅଲିଗଡ଼ର ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା 2 ରେ କଳ୍ପନା କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଏକ ସମୂହ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ କି? ବ୍ୟାଖ୍ୟା 2 ର ଭାଷା ସାଧାରଣ ଏବଂ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସମୂହଙ୍କୁ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯିବ । ଅବଶ୍ୟ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ସଂଗ୍ରହ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହି ଅର୍ଥରେ ଚିହ୍ନଟ ହେବା ଉଚିତ ଯେ ଜଣେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କହିପାରିବ ଯେ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୋଷ୍ଠୀକୁ ବଦନାମ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଅବଶିଷ୍ଟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ଅଲୀଗଡ଼ର ଅଭିଯୋଜନ କର୍ମଚାରୀ କିମ୍ବା, ବାସ୍ତବରେ, ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟରେ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀ, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହିପରି ଏକ ଚିହ୍ନଟଯୋଗ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠୀ କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମୂହ । ଏଥିରେ କିଛି ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନାହିଁ । ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ସେବାରେ ଥିବା ଅଭିଯୋଜକଙ୍କ ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ । ୟୁପିର ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକଙ୍କ ଏହି ସାଧାରଣ ଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ଥରେ ଅଲିଗଡ଼ରେ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକର ଏବଂ ସହାୟକ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ଏକ ଚିହ୍ନଟଯୋଗ୍ୟ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ଅଛି । ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀ ବ୍ୟାଖ୍ୟା 2 ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବ ଏବଂ ତେଣୁ ମାନହାନି ହୋଇପାରେ ।

ଆମକୁ ଆଇ. ପି. ସି.ର ଧାରା ୪୯୯ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ କୌଣସି ମାମଲା ସୂଚିତ କରାଯାଇନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଏହି ଦାବିକୁ ସମର୍ଥନ ମିଳିଥାଏ ଯେ ଅଲିଗଡର ସରକାରୀ

ଅଭିଯୋଜକ ଓ ସହକାରୀ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକମାନେ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଗୋଷ୍ଠୀ ଗଠନ କରିପାରିବେନି ଯାହା ଧାରା ୪୯୯ ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ୨ ଅନୁଯାୟୀ ଆସିବ ।

ବିବାଦିତ ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାଇଁ ମାନହାନିକାରକ । ଏହା କୌଣସି ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନୁହେଁ ଏବଂ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ଭାବରେ ଏହା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇନାହିଁ ଯେ ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସତ୍ୟ ଥିଲା । ତଳସ୍ଥ ଅଦାଲତରେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପକ୍ଷର ଦାବି ଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧାରଣ ହିତ ପାଇଁ ଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଇ. ପି. ସି.ର ଧାରା 499 ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ 3 ଏବଂ 9 ଅନୁଯାୟୀ ସୁରକ୍ଷା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ନିବନ୍ଧର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଏହା ସୂଚିତ କରେ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ 'ସାର୍ବଜନୀନ ହିତ' ଥିଲା । ନିବନ୍ଧ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ ଆର୍.କେ. ଶର୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଚାର କରାଯାଇଥିବା ମାମଲା ଦ୍ୱାରା ବିବାଦିତ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ସାର୍ବଜନୀନ କରିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ସ୍ୱାଗତ କରିଥାନ୍ତେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ମନ୍ତବ୍ୟ ଆର୍. କେ. ଶର୍ମାଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ କରିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ରଖିପାରେ କାରଣ ସେ ଭୟରେ ମିଥ୍ୟା ଅଭିଯୋଗକୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବେ ଯାହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ କିମ୍ବା ଆଲିଗଡ଼ କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟର ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ନୁହେଁ ଏବଂ ନିଜେ କୌଣସି ଜନହିତକର କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କିଛି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ପକେଟରୁ ଅଭିଯୋଜକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପକେଟକୁ ଟଙ୍କା ଯିବା ସମ୍ପର୍କରେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇପାରି ନଥାନ୍ତା । ଏହି ଆପତ୍ତିଜନକ ମନ୍ତବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଲେଖାର ପାଠକମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ କିମ୍ବା ସନ୍ଦେହ କରିବାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇପାରେ ଯେ ସରକାରୀ ଓକିଲ ଭାବରେ ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବାରେ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ, ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ଅଭିଯୋଜକଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ପ୍ରତିକୂଳ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ । ଅନ୍ୟଥା ପ୍ରମାଣିତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଅନୁମାନ ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଏକ ଭଲ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଅଛି । ଏହି ମାମଲାରେ, ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଏବଂ ସହାୟକ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ପ୍ରମାଣ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଅନୁଯାୟୀ, ଆଲିଗଡ଼ରେ କେହି ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବାରେ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଏହାର ବିପରୀତ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ।

ଆଇ. ପି. ସି.ର ଧାରା 499ରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ 3 ସେତେବେଳେ ଲାଗୁ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଯେତେବେଳେ କିଛି ମାନହାନିକାରକ ମନ୍ତବ୍ୟ ସଦ୍ଭାବନାରେ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ

ଦ୍ୱାରା ଉପଯୁକ୍ତ ଯତ୍ନ ଏବଂ ଧ୍ୟାନ ପରେ ଏବଂ ସଦ୍ ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ସେହି ମାନହାନିମୂଳକ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ରେକର୍ଡରେ କିଛି ଅଣାଯାଇନାହିଁ ।

ବ୍ୟତିକ୍ରମ 9 ଏହା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ କିମ୍ବା ସାଧାରଣ ହିତ ପାଇଁ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ କରାଯାଇଥିବା ଦୋଷାରୋପକୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରେ । ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କର ଉତ୍ତମ ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ, ଯେପରି ଆମେ ଉପରେ କହିଛୁ, ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଆଲିଗଡ଼ର ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକ ଏବଂ ସହାୟକ ସରକାରୀ ଅଭିଯୋଜକଙ୍କୁ ମାନହାନି କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 500 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ କରିଥିବାର ସତ୍ୟତା ରହିଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଉଛି ଯେ ଦଣ୍ଡାଦେଶ କଠୋର ଏବଂ ଏହାକୁ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିବା କାରାଦଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହ୍ରାସ କରାଯାଉ । ଦଣ୍ଡାଦେଶ ହ୍ରାସ କରିବାର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ଆମେ ଦେଖୁ ନାହୁଁ । ଲୋକଙ୍କ ମନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାରେ ଗଣମାଧ୍ୟମର ବହୁତ ଶକ୍ତି ଅଛି ଏବଂ ଖବରକାଗଜରେ କିଛି ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଦାୟୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଉଥିବା କିଛି ପ୍ରକାଶ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଯତ୍ନବାନ ଜରୁରୀ । ବେପରୁଆ ମନ୍ତବ୍ୟରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଉଚିତ । ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ଯେ ସେ କୌଣସି ଗୁପ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖି ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ସର୍ବନିମ୍ନ ଯଥାର୍ଥତା ବିନା ମାନହାନିଜନକ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ ଦଣ୍ଡ ପାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ।

ଆମେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରୁଛୁ । ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ଜାମିନ ଆତ୍ମ ସମର୍ପଣ କରିବେ ।

ବି.ବି.ବି. ଆବେଦନଟି ଖାରଜ ହେଲା

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଅନୁବାଦିକା:
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,
କଟକ ।